

for øieblikkelig Fordels Skyld, og at de nye Redskaber, som bruges, gaa til Bunds og tage ikke blot de større Fiske, men ogsaa Fiskeynglen, Roggen og de lavere Dyrearter, der tjene Fiskene til Føde, ja selv Tangen, som tjener til Ly for Fiskene, og paa den anden Side sige Fiskerne selv, at de nye Redskaber, vi nu have faaet, ere slet ikke saa daarlige og gjøre ingenlunde den Skade, som man antager. Den offentlige Mening, der har flaaet til Doms overfor disse to Parter, har ganske vist ikke været særlig inde i Spørgsmaalet. Naar den har hørt den første Part, saa har den sagt: ja, han har Ret, men naar den har hørt den anden Part, saa er den meget tilbøjelig til at sige: han har ogsaa Ret. Saameget er i det Mindste vist, at det er ikke tilstrækkeligt at føre Klage over disse nye Fiskeredskaber, men skal denne Klage have nogen Vægt, maa den være begrundet. Hvad angaar den anden Part, Fiskerne selv, da er det lige saa sikkert, at naar de sige overfor Modstanderne: Kom og se vore Fiskeredskaber, se, hvorledes de blive brugte, og se, hvad der egentlig er i Vaaddene, naar vi drage dem op, da maa dette have en stor Betydning overfor deres Forsvar. Det er klart nok, at naar der er sagt, at skjøndt disse nye Redskaber, Fiskerne bruge, nu gjøre nogen Skade, saa vil en Storm gjøre langt større Skade, da er dette jo en meget slet Grund; thi kunde man afværge den Skade, Stormen gjør paa Fiskeynglen, saa er det klart, at man vilde afværge den. Det er min Overbevisning, at hvis man kunde afværge den Skade, Stormen udøver paa Fiskeynglen, vilde ikke blot dette Thing, men den samlede danske Lovgivning slutte sig i enig Samdrægtighed om dette Punkt og affatte et meget energisk Forbud mod Stormens Skade. Det er ligesaa klart, at det er en meget slet Grund, der ogsaa er anført, at det ikke gjør Noget, at man øder Fiskeynglen, idet Frugtbarheden bestaar, thi fordi en Nigdom er tilstede, skal man ikke ødsle den bort, men det gjælder om at benytte den paa rette Maade.

Hvad nu angaar den høitærede Ministers Stilling til denne Sag, da har han jo ved det Forslag, der foreligger for dette Thing, stillet sig væsentlig paa Kommissionens Side. Naar Fiskerne selv anføre mod denne Kommission, at den ikke har besøgt $\frac{1}{10}$ af Danmarks Fiskepladser, og at den, hvor den endelig har foretaget Undersøgelse, har mødt med en Protokol under Armen og holdt Forhør over enkelte Mænd, saa kan det ikke negtes, at det er en meget uheldig saglig Undersøgelse. Hvad min særlige Dom om Kommissionen angaar, da skal jeg ikke her utale nogen særlig Anskuelse i den Retning, men kun berøre, hvad Fiskerne selv have anført derom. — Den høitærede Minister udtalte ved Lovforslagets Forelæggelse, at Kommissionen var gaaet for vidt i enkelte Spørgsmaal; jeg vil haabe, at den erede Minister maa komme til den Erkjendelse, at der

er andre Spørgsmaal, hvor Kommissionen ogsaa er gaaet for vidt, og at han da vil have Udskilligt at flaa af paa, hvad denne Sag angaar. Jeg vil meget stærkt betone, at den høitærede Minister tager Hensyn til Fiskernes egen Anskuelse i denne Sag, ikke blot fordi de ere særlig interesserede i Sagen, hvad deres Fordel, deres Bøfsærd angaar, men fordi de virkelig ere Sagkyndige i denne Sag, og man har jo dog set, at netop det høie Ministerium tager væsentligt Hensyn til Sagkyndighed. Det kan ikke være undgaaet den høitærede Ministers Opmærksomhed, at netop Fiskerne have talt i dette Spørgsmaal. Naar der er indkommet Andragender med Lufinder af Underkrifter, og naar man har sendt Deputationer, ikke blot fra enkelte Fiskepladse i Landet, men fra omtrent 50 Fiskepladse Landet rundt, og naar disse Underkrifter paa Andragenderne, der ere indkomne, ikke blot ere fra enkeltsteds, men fra forskellige Steder Landet rundt, saa vil jeg antage og haabe, at den høitærede Minister vil tage Hensyn til disse Andragender og Deputationer i denne Sag. Set er der, som Fiskerne særlig ville lægge Vægt paa, og det er, at der bliver mere Fasthed i vor Lovgivning, hvad denne Sag angaar. Der kan paavises Tilfælde af en meget stærk Vilkaarlighed i denne Sag. Naar et Fiskegarn af en Dvirighed er erklæret for lovligt, men akkurat det samme Slags Fiskegarn andetsteds er belagt med en meget høj Bøde, vilde det vistnok være usædvanligt, at der kom mere Fasthed i Lovgivningen, og at Fiskerne ikke vare i den Grad prisgivne for Dvirighedens Vilkaarlighed. Ja, naar et saadant Fiskegarn har været belagt med en meget høj Bøde, og man har set efter, hvad der var i dette Fiskegarn, saa var der saamegen Tang, som kunde kommes i en Pengepung, og et Par Hundesteile, og det kan man dog nok sige ikke er synderlig farligt hverken for Havbunden eller for Fiskeynglen. — I de senere Aar er der kommet temmelig indgribende Lovforslag, det ene endrende det andet, og det vil da ogsaa af dette Hensyn være usædvanligt, om Loven gav mere Fasthed i denne Sag. Som den høitærede Minister omtalte ved Lovforslagets Forelæggelse, fremkom der jo allerede i Samlingen 1867—68 et Lovforslag angaaende denne Sag i Landssthinget. Det kom til første Behandling, der blev nedsat Udvalg, og dette afgav den Betænkning, at det var det Heldigste, inden Sagen bragtes videre, at nedsætte en Kommission, og hvad skete saa? Der blev nedsat en Kommission i 1873. Det maa man nu i det Mindste sige var en moden Beslutning, af den da værende høitærede Minister at nedsætte en Kommission i 1873, efterat man i Rigsdagen var kommen til det Resultat, at det var det Heldigste at lade en Kommission undersøge Sagen først, ikke blot med Hensyn til, at det har noget overordentlig Afgjørende ved sig, at der bliver nedsat en Kommission, men jeg skal tillige omtale, hvad der staa anført i Bemærkningerne til Lovforslaget, at Rigs